

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: MUNKE

Citation: Drachmann, Holger: "MUNKE", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 112. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-workid62674/facsimile.pdf>
(tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Der ruger en Sky over Kæmpebyen,
 Og Floden hvisler og Vinden piber,
 Sælsomme Stemmer stige mod Skyen
 Og mumle der oppe som truende Klager.
 Lyset fra „Vestens“ stoite Butikker,
 Ilden fra „Østens“ sorte Fabrikker
 Kaste et Brandskær op imod Skyen. —
 Er det Kommunens Dekret over Byen?

ØSTERLANDSK

(Kysten ved Tangen)

Se, hvor hun staar ind under Buskens Grene,
 Som Hinden i Krattet hvem Hjort endnu ej fulgte,
 Ser Du, hvor Løvet højet blidt til Side
 Viser os alt, hvad Sløret ellers dulgte?
 Bækken er bly, dens blanke Bølge haster
 Skyndsomst bag Busken og hopper over Roden,
 Sitrende søger den nu at glemme Synet,
 Den Gang dens Vande væded Marmorfoden.

End er hun kysk som Bækkens blanke Bølge,
 Den mindste Raslen vækker Kindens Rødme,
 — Men hvis hun kendte Omarmelsens Sødme,
 Tre mig, hun biged mod dens Lyst at følge!

Soien gik ned; snart vil den slanke søge
 Sit Leje bag Tæppet, som hører hendes Sukke,
 Porten vil hun stænge og Døren vil hun lukke,
 Ak, og Nattens Time vil min Længsel forøge.

Hellige Profeter, og I Alverdens Guder,
 Luk mig Paradiset, stæng Elysiums Porte,
 O men lad mig finde i Natten den sorte
 Saligheden bag ved hendes Vindues Rudert!

MUNKE

Aftensolen luer paa den gamle Borgruin,
 Bag Klostret sidde Munkene og drikke deres Vin.
 Der er rummeligt og svalt i de store Klosterhaver

Og der er dejlig Plads i de hellige Maver.
De purpurrøde Skaaler løftes mod Nattens Himmel:
Madonna, vær os naadig, bevar vor Vin fra Skimmel!

De juble og de syng, de ærværdige Lukuller;
Deres Latter er en Torden, som mod Havemuren ruller.
De stryge Vinens Perler fra det fugrige Skæg,
Og slænge Kuttens Folder fra den brunede Læg.
En synger muntre Viser, én læser: *pia mater!*
Kinder og Øjne blusse paa de fromme Krabater.

Foran det glade Seiskab, alvorlig paa en Sokkel,
Troner Apostlen Paulus, saa tør som en Knokkel.
Den strengeste Askese staar skaaret ud i Stenen,
Det er tydeligt, at Manden er forarget ved Scenen;
Af Harmen synes Foden at dirre paa sin Flint,
Apostlen er lige ved at flyve i Flint.

Det hellige Convivium, det aner ingen Ting;
Bægrene veksle i den sluttede Ring,
Viserne vokse i Længden og Drøjden,
Jublen og Latteren har netop naaet Højden, —
Da styrter Apostlen med et vældigt Spektakel.
Ora pro nobis! et Varsel, et Mirakel.

Bordene væltes, man vil løbe sin Vej,
Da peger én mod Støtten, og raaber: Ej, ej!
Apostlen ligger stille — med Næsen i et Bæger,
O pia fraus, den hellige sin Gane vederkvæger!
I Døden vil han drikke, i Livet skrev han Breve;
Det første er det bedste. Den døde Paulus leve!

NATTEN PAA DÆKKET

(Af en utrykt Fortælling)

Det slappe Sejl mod Masten slaar,
En Dønning over Havet gaar
Og taber sig hist ude.
Den dorske Vove, før saa vild,
Genspejler mat den røde Ild
Fra Ruffets dunkle Rude.